

lyser i fuld uafhængighed, og de har da ret til at kritisere regeringen osv., også når det sker på et forkert grundlag. Det skal de overhovedet ikke høre et ondt ord for, de skal bare være klar til at lytte til nogle argumenter. Det kunne da være kønt, at vi skulle gribe ind over for vismandsinstitutionen, fordi den på et enkelt område kom til et forkert resultat, for det må den da have lov til. Det er højt respekterede, dygtige folk, de skal have lov til at arbejde i fuldstændig frihed og uafhængighed, og ligesom jeg håber, at andre vil give mig mulighed for at forsvare mine synspunkter, vil jeg kæmpe til sidste blodsdråbe for, at vismandsinstitutionen kan bevare sin uafhængighed, så det må jeg blankt, blankt afvise.

I øvrigt må jeg sige til hr. Langkilde, at et øget samarbejde mellem Norge og Danmark, der er til fordel både for Norge og Danmark, ikke har ret meget med joint implementation at gøre. Det gør, at vi hver især kan leve op til klimamålene, fordi vi udnytter hinandens komplementære, komparative fordele.

Peter Hansen-Nord (V):

Det er om det samme emne om fælles gennemførelse. Jeg synes, vi mangler en klar tilkendegivelse fra ministeren om, at regeringen vil tage initiativ til, at man f.eks. i nordisk regi, hvor man fastsætter nogle reduktionsmål hver især, går sammen og optimerer, hvordan man billigst når frem til de reduktionsmål. Det må dog også være i denne regerings interesse, at man får det miljø, man vil have, så billigt som muligt. Vi har peget på det adskillige gange, og vi har ikke kunnet komme igennem med hverken fælles gennemførelse eller omsættelige kvoter. Men nu må regeringen, kan jeg forstå, være ved at være moden til at kunne tage imod Venstres ideer på området.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Der var en klog mand, der engang sagde, at selvros er den eneste påskønnelse, vi mennesker kan være helt sikre på, og derfor er jeg nødt til at fremhæve, at den, der i sin tid tog initiativet til at udbygge nordisk samarbejde på en række af disse strækninger, faktisk var mig, og at vi i Louisiana-aftalen – det hedder den, fordi den blev indgået på museet Louisiana i sin tid – lagde rammerne for et stærkt udbygget nordisk samarbejde på dette felt.

Nu har vi igen taget et initiativ i det dansk-norske energisamarbejde, og vi vil – og gerne i et bredt politisk samarbejde – gøre alt, hvad der er muligt for at få de flest mulige fordele hjem til Danmark gennem et øget nordisk samarbejde. Faktisk foregår noget af det nordiske samarbejde, der fungerer allerbedst, netop på energiområdet, og det skal vi selvfølgelig udnytte.

Men det har meget lidt at gøre med den mere ideologisk prægede diskussion om omsættelige kvoter og fælles gennemførelse. Det handler om, at vi i fællesskab sætter os nogle mål og når dem i fællesskab, og jeg ville da blive meget glad, hvis nordmændene ligesom Danmark ville melde markante reduktionsmål ud med hensyn til deres CO₂-udledning. Det ville give os endnu bedre samarbejdsmuligheder end dem, jeg ser i øjeblikket.

Anni Svanholt (SF):

I forbindelse med det spørgsmål, der lige er stillet, vil jeg spørge ministeren, om ministeren kan bekræfte, at det er Danmarks CO₂-reduktionsmål, som er en forudsætning for det omtalte samarbejde, der skal være i nordisk regi – altså at det må være den reduktion, man har bundet sig til, som skal gennemføres uanset samarbejde, uanset en liberalisering af markedet. Kan ministeren bekræfte, at den største risiko for, at CO₂-målet ikke bliver nået i et liberaliseret marked, er den store overkapacitet i de eksisterende kulkraftværker, som kan tages i anvendelse i et liberaliseret marked?

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Der er ingen tvivl om, at der, som fru Anni Svanholt siger, ligger en meget stor udfordring på dette punkt, og den er vi nødt til at få klarhed over i forbindelse med reguleringen af energisektoren i fremtiden. Det vil jeg vende tilbage til Folketinget med i 1998.

Om vi skal bruge kvoter i den forbindelse, om vi skal have hjemmel til at lukke overflødig kapacitet, som er miljømæssigt belastende, eller hvordan vi skal gribe det an, ved jeg ikke; men der er en udfordring, og jeg ville ønske, jeg havde et svar på rede hånd. Det har jeg ikke, men jeg kan sige, at vi tænker meget over det, så når vi til sin tid giver et svar, vil det i hvert fald være velovervejet.

Hermed sluttede spørgsmålet.